

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 7. Prosenca. 1846.

List 1.

Sreča k novimu letu!

KMETV VOŠILO NOVICE ZDRAVO NIEGOVO ŽIVINCO, OBILNO KLAJE, ŽITA IN VINA.
Čuk.

Vošila Novic ob novim letu.

Wir wünschen, dass der Bürgerfleiss
Sich Eiderdunen bette,
Und dass für seine Müh' und Schweiss,
Der Landmann etwas hätte.

J. Schulz.

Mé vošmo, de cesarski rod,
Ki naše ljudstvo brani,
Uterdi, blagoslovi Bog,
Mogočniga ohrani!

Mé vošmo, de za rod in dom
Bi mnogo *Cojsov* vstalo,
Z njim' bi Slovenji jaderno
Se kviško pomagalo.

Mé vošmo, de bi le v blagost
Šegé se nagibále;
De nikdar tuje bi roké
Nam žepov ne tipále.

Mé vošmo, de obvarje Bog
Goreče vse Slovene,
De smertna kosa toljko jih,
Ko lani, ne zadene.

Mé vošmo, de Slovenijo
Nam Večni z svojga raja
Z rosó obilne milosti
Oživlja in napaja.

Mé vošmo, de mestnján za trud
Dobí koristi vsake;
Kmet pa zastonj de noč in dan
Ne dela prazne tlake.

Mé vošmo, de bi Pust preveč
Ne vihal svojga repa,
De v gerlo smerti mladi ljud
Nespametno ne cepa.

Mé vošmo, de po sto bi let
Rodú ljubljenci ž'véli,
In de bi v sivi stárosti
Na novo omladéli.

Mé vošmo, de mogočno naj
Pravica gospodari;
De nihče v škodo bližnjiga
Ne laže, ne kovari.

Mé vošmo, de strašan požar
Bi sploh nam perzanesel,
In de domú noben vihar
Nikolj bi ne potresel.

Mé vošmo, de mravljinčikam
Se znajde vračba kaka,
Naj pesniki ne čakali
Zastonj bi rumenjaka.

Mé vošmo pisoljubam sploh,
De vsak takó pisári,
De z zdravim sercam smejo brat'
Tud mladi — ne le stari.

Mé vošmo, de nikdar med nam'
Duh vráž in zmót ne blazni;
De sledni v svoj in družih prid
Se s pametjo sperjazni.

Mé vošmo, de nam letina
Da mnogo žita, vina,
De svoje otroke preživi
Slovenska domovina.

Mé vošmo, de bi h koncu šle
Vojské zavolj korúna,
De ta očak nam ne zbeží
Iz našiga komuna.

Mé vošmo, de se strasti vsak —
Té kljukaste božice —
Ogiblje, scer bo zgrešil pot
Perljudnosti, resnice.

Mé vošmo, de z ljubeznijo
Naj brat se z bratom bráti,
De pravda in prepír bi šla
Na merzel Grintovc spati.

Mé vošme, de bi posihmal
Kaj več denara bilo,
Če ne, na našim ljubim svet'
Bo kisló se godilo.

Mé vošmo, de tud srečo, dnar
Vpeljá železna cesta,
Ne de b' samó se hučkali
Od mesta pa do mesta.

Mé vošmo, de se naš namen
Slovencam prav perljudi,
De posihmal naš *pravopis*
Nikomur se ne studi.

Mé vošmo, de po ravni pot'
Slovenstvo se vzdiguje;
De, kar je res, spodobno, práv,
Naj sledni razglasuje.

Mé vošmo, de bi skerb otrók
Po sreči se vezála,
De b' domovina njih sadú
Zastonj ne perčakvala.

Mé vošmo, de povsod nehá
Terpinčenje živali,
De zlast' vozniki bi z žvinó
Usmiljeno ravnali.

Mé vošmo bravcam, de naprej
Marljivo nas bi brali,
Nevšečnim pa, de bi oni
Nevšečni bit' nehali.

Mé vošmo, de omikanost
Krepósti v brambo bodi;
De pamet, vera in modrost
Mogočnih zборе vodi.

Mé vošmo, de bi za mladost
Kaj šol obzelenélo,
In v njih se za slovenšino
Nekoljko poskerbelo.

Mé vošmo, de bi pašnikov
Vlastniki 'tli verjeti,
De boljši je *kosčik* pašnje — sam,
Ko z mnogmi *kos* imeti.

Mé vošmo skupam še vošit',
Al konca bilo nebi;
Naj torej h krajeu sam perstav'
Kar kdo še voši sebi!